

Bemærkninger til lovforslaget.

Lov nr. 51 af 11. marts 1975 om pengeinstitutters rentemarginal udløber 31. marts 1977, medmindre den forinden er ophævet ved kongelig anordning. Lovforslaget indebærer en videreførelse for 2 år indtil 31. marts 1979 af den regulering af pengeinstitutternes indtjening, der indførtes ved rentemarginalloven. Der foreslås yderligere enkelte ændringer, der har karakter af afhjælpning af rent tekniske mangler.

Imidlertid bør en regulering af pengeinstitutternes indtjening via rentemarginalen ikke finde sted over en længere periode, uden at det undersøges, om der hermed følger eventuelle uheldige virkninger. Efter regeringens opfattelse bør der derfor gennemføres et udvalgsarbejde med henblik på en vurdering som den nævnte og eventuel udarbejdelse af forslag til en ny reguleringsordning eller sådanne ændringer i loven, som undersøgelserne måtte give anledning til, dog under den forudsætning, at virkningen af den gældende ordning ikke forringes. Overvejelserne bør tilendebringes snarest muligt, hvorfor det foreslås, at loven skal forelægges folketinget til revision snarest muligt og senest 1. november 1977. En bearbejdning af bankernes og sparekassernes regnskaber for året 1976 kan i så fald foretages og tjene som erfaringsgrundlag for de videre konklusioner. Såfremt det viser sig muligt, er det regeringens agt at fremsætte forslaget om revision af loven inden udgangen af folketingsåret 1976-77.

Forslaget vil få den administrative konsekvens, at 1 akademisk sagsbehandler og 1 kontorfunktionær, som af hensyn til administrationen af rentemarginalloven blev ansat midlertidigt i tilsynet med banker og sparekasser for tiden indtil 30. juni 1977, fortsat vil være nødvendige. Lovens forlængelse nødvendigvis derfor en opretholdelse af disse 2 midlertidige stillinger indtil 30. juni 1979.

Til nr. 1.

Det findes hensigtsmæssigt at tydeliggøre, at pengeinstitutter, der er stiftet efter basisperiodens udløb, også er omfattet af loven. Da der for sådanne institutter ikke findes nogen basisperiode, er det anset for en naturlig forståelse af loven, at tilsynet

med banker og sparekasser fastsætter den tilladte marginal. Det forekommer dog rigtigst i selve loven at fastsætte den tilladte rentemarginal for disse ny-stiftede institutter. Efter forslaget er det den gennemsnitlige rentemarginal for basisperioden, der er udregnet på grundlag af samtlige bankers og sparekassers rentemarginaler i basisperioden (6,13 pct.).

Til nr. 2.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med den under nr. 6 foreslåede ændring af lovens § 9.

Til nr. 3.

Det har i praksis vist sig, at visse ændringer i et pengeinstituts fremgangsmåde ved beregning og indtægtsføring af renter og provisioner kan medføre ændringer i indtjeningen, der ikke giver sig tilsvarende udslag i den beregnede rentemarginal. Ved at betinge ændringerne af tilslutning fra tilsynet med banker og sparekasser får dette mulighed for at kræve korrektioner foretaget i de løbende opgørelser, således at kontrollen med at pengeinstituttets rentemarginal ikke overstiger rentemarginalen for basisperioden kan ske på grundlag af fuldt sammenlignelige tal.

Til nr. 4.

Den foreslåede tilføjelse til § 5 er en praktisk konsekvens af det under nr. 3 omhandlede forslag.

Til nr. 5.

Straffebestemmelsen er udvidet til også at omfatte undladelse af at indsende de opgørelser, som er omtalt i § 5.

Til nr. 6.

Spørgsmålet om, hvilke ind- og udlån, der er omfattet af rentemarginalberegningen, kan i praksis give anledning til tvivl. Det foreslås følgelig, at handelsministeren får klar hjemmel til nærmere at fastlægge de former for ind- og udlån, som skal indgå i rentemarginalberegningen.